

A TÖRTÉNELEM MÉLYÉBE

Anasztázia nagypapájának az elbeszélése megdöbbentett szokatlanságával és bizonyítékainak rendkívüli egyszerűségével.

Később következtetéseit összehasonlítottam más forrásokkal is és meglepett a tények egybeesése. Olyan tényeké, amelyek a logikus gondolkodást bizonyos következtetésre juttatták. További elbeszélésemben is megpróbálom Anasztázia nagypapájának következtetéseit összekapcsolni más forrásokkal.

Időszámításunk első évszázadában, 30-tól - 100-ig, kisebb hívő és hitetlen zsidó csoportok, amelyek úgy Izraelben (Palesztina), mint a Római Birodalom határain belül éltek, a judaizmuson belül egy önálló mozgalomba kezdtek tömörülni. Így jött létre egy parányi keresztény közösség, olyan emberekből, akik szentül hittek Jézus Krisztus hagyatékában és az ő közeli feltámadásában.

Ezt a tényt számtalan történelmi monográfia támasztja alá, többek között maga a Biblia is.

Magyarán az a tény, hogy a hatalommal bíró keresztény tanítás egy parányi zsidó közösség összejöveleiből nőtte ki magát, bizonyított.

Most azonban próbáljuk meg együtt meghatározni, hogy miképpen honosodott meg hirtelen e parányi közösség tanítása a Római Birodalomban, a mai Európában és Oroszországban.

Hogyan szereztek róla tudomást megannyi országban, ha még magában Izraelben is alig tudtak róla?

Anasztázia nagypapája szavai szerint a papok, akik akkoriban irányították a zsidókat, megfigyelték, hogy a keresztény tanítás bizonyos meghatározott módosításokkal - pontosabban mondva - bizonyos átdolgozással képes kialakítani a rabszolga típusú embert, akit könnyű irányítani. Ez a típus részben vagy majdnem teljes egészében képes kiiktatni saját logikus gondolkodását. Ez az ember kezd abban hinni, amit az egyházi előljáróságok és mások mondanak neki. Pontosabban mondva, kezd kialakulni a biorobot-ember, mely a beléje táplált programnak engedelmeskedik.

(A biorobot-ember olyan ember, aki természetesen nem teljesen jószántából, hanem egy különleges okkult program hatására, hajlandó hinni az irreális világban. Ezt az irreális világot valaki bizonyos konkrét céllal építi. S éppen ez a valaki bizonyítja is neki, hogy ismeri az irreális világ törvényeit, majd ráviszi, hogy e törvényeknek engedelmeskedjen. Voltaképpen az embert azonban saját magának rendeli alá.)

Továbbá a judaizmus papjai, akik akkoriban nem csak tudással bírtak, hanem praktikus tapasztalattal is arra, hogyan kell a tömegekbe beoltani a számukra fontos embertípusokat kialakító tanokat, százával készítették elő az igehirdetőket a keresztények közül. Pénzzel látták el őket, különböző országokba irányították, hogy a számukra nélkülözhetetlen tanokat ott meghonosítsák.

Egy ilyen hasonló tény közvetett bizonyítékául a következő szolgál:

Időszámításunk második évszázadának a vége felé a zsidó keresztény közösségek különböző országokban hirtelen kiterjedt misszionáriusi tevékenységbe kezdtek. Ezt a tevékenységet hatványozott méretű evangelizáció előzte meg (a zsidó-keresztény Biblia kiadása és terjesztése).

Mindenki nagyon jól tudja, hogy a könyvkiadás még ma is sok pénzt igényel. Akkoriban, régen minden egyes könyv

előállítására nem csak egyszerűen pénzt igényelt, hanem rengeteg pénzt. Nem kis anyagi eszközök szükségeltettek más országokba való utazásokra is. Az ilyen utazásokat csak kereskedők engedhették meg maguknak vagy gazdag nemések.

Ha így van, akkor ugyan milyen módon valósított meg egy ilyen anyagi befektetést igénylő és hatalmas méreteket öltő műveletet egy olyan közösség, melyhez zömmel földműveléssel foglalkozó emberek tartoztak?

Természetesen szakképzett elméleti felkészítést kaptak és nem kevés anyagi támogatást. A papoktól kapott figyelem, az erkölcsi és anyagi támogatás az egyszerű hívőt fanatikus kereszténnyé tette.

Csak képzeljenek el egy izraeli parasztot, akinek egyszerre csak ezt mondják: „Nagy misszionáriust és hittérítőt látunk benned. Majd tanulsz egy keveset, pénzt kapsz és népeket fogsz tanítani, de... De nem idehaza. Külhonba kell menned!”

Felkészültek, pénzt is kaptak, majd elindultak. Más országokba mentek. S az eredmény? Sikerral jártak? Egyáltalán nem! A lakosság minden országban visszautasította a zsidó hittérítőket. Nem csupán visszautasította, hanem előbb meghallgatta, majd később felszólította őket, hogy távozzanak. A kiváltképpen erőszakoskodókat pedig megverték, kutyákat uszítottak rájuk.

Erről tanúskodik a Római Birodalom e korszakának történelméből származó számtalan tény, hiszen a hittérítők főbb igyekezete ide összpontosult.

A hatalmas méretű „akció” eredménye csak annyi volt, hogy a Római Birodalom csupán néhány városában alakult meg a keresztény közösségek hálózata. Ezek azonban egyáltalán nem hatottak a hagyományos vallások alapjaira.

Az ókori Róma pogány volt és az maradt továbbra is. E szekták egyáltalán nem gyakoroltak semmilyen hatást a birodalom politikai életére és az új embertípus,

a rabszolga-biorobot kialakítására, amelyről a papok álmodoztak.

Az első hullám hittérítőire Róma császárai nem nehezteltek.

Néro császárnak, aki jól megvolt a különböző pogány vallásokkal, sem volt gondja a keresztényekre. De más császárok újták a keresztényeket országaikból - Dionyzosz (249-251), Diokleciánusz (284-285) és Galeriusz (305-311). Az utóbbi azok ádáz üldözője volt.

Sikert csak a második hullám hittérítői értek el. Ok már nem a hit fanatikusai voltak. A papok úgy készítették őket fel, hogy az egyik oldalon szépen tudtak ugyan a hitről beszélni, a másik oldalon viszont pszichológia tudással is rendelkeztek, tudtak hatni az emberre, felhasználva annak igyekezetét saját céljaik elérésére.

A második hullám hittérítőinek feladatai közé kizárólag csak az uralkodókra kifejtett hatás került. Az uralkodó meggyőzése arról, hogy a keresztény vallás a hatalmát erősíteni fogja, örökérvényűvé teszi, az ország teljes mértékben irányítható, ellenőrizhető és virágzó lesz.

Éppen ilyen céllal vezették be azokat a doktrínákat, mint például: „Minden hatalom Istentől származik”, „Az uralkodó - Isten helytartója a Földön”.

A gyónás lehetővé tette a párt minden tagja gondolatainak, kétkedéseinek és eljárásainak az ellenőrzését. Egyszóval az uralkodót arról kezdték meggyőzni, hogy az ország megkeresztelése hozza létre az uralkodás számára legmegfelelőbb feltételeket.

Külsőleg ez valóban így is nézett ki, de csak külsőleg. Azok az uralkodók, akik „ráakadtak e horogra”, nem gyanakodtak arra, hogy tulajdonképpen a másmilyen erők irányítása alá kerültek.

A kereszténység helyzete a Római Birodalomban látványosan a 312. évtől kezdett erősödni, amikor is sikerült nekik Konstantin császárt meggyőzniük arról, hogy milyen

előnye származik a keresztény templomok meglétéből az országban.

Konstantin beleegyezett abba, hogy védelmébe vegye őket, de mellettük továbbra is pártfogolta a római istenek templomait is.

Végeredményben a kereszténység helyzete a Római Birodalomban jelentősen javult, gazdagsága növekedett és a keresztény püspökök következő nemzedékei a római szenátorok hatáskörét élvezték.

E tény, miként sok további más is, arról szól, hogy az adott tan nem volt képes fejlődni és a társadalomra a világi uralkodók támogatása nélkül aránylag komoly hatást gyakorolni. Vezetői mindig maguk is igyekeztek hatalomra törni.

A Római Egyház hatalma még ma is nagy, viszont a Római Birodalom eltűnt. Véletlen? Kivétel a szabály alól vagy törvényszerűség? Választ e kérdésre az utód országok történelme adhat, mely a rákövetkező századokban zajlott egészen a mai napig.

Senki sem tud egyetlen országot sem megnevezni bolygónkon, amely a kereszténység megjelenésével virágzásnak indult volna. Éppen ellenkezőleg, egy egész sor országot lehetne felhoznunk, amelyek a Római Birodalom szomorú sorsára jutottak.

S még egy érdekes történelmi tény. Kivétel nélkül minden egyes országban, ahol befogadták a kereszténységet, hamarosan megjelentek a nem keresztény zsidó vallás hívei és szerfelett különleges tevékenységet kezdtek folytatni. Rendkívül könnyedén meggazdagodtak.

Tevékenységük minden egyes keresztény országban annyira nagy méreteket öltött, hogy nem kerülhette el sem a tömegek, sem ezen országok uralkodóinak a figyelmét.

Amikor valamelyik országban tevékenységük elérte a csúcspontot, az emberek elkezdték gyilkolni a zsidókat. A kormányok pedig kiűzni őket az országból.

Már időszámításunk második évezredének a kezdetétől fogva számtalan zsidópogromról tudunk a különböző keresztény országokban.

Több tucat zsidóközösséget űztek el és dúltak szét 1096-ban a Rajna vidékén. 1290-ben a zsidókat kiűzték Angliából. A XIV század végén több mint 100 ezer zsidót gyilkoltak meg Spanyolországban. (Igaz azonban, hogy az elmenekült zsidók egy bizonyos idő eltelte után szép csendben ismét visszaszivárogtak.)

E történelmi ténylistát jócskán ki lehetne még bővíteni. De minek? Amúgy is teljesen világos, hogy a sok-sok évszázad folyamán minduntalan megismétlődő és egymásra annyira hasonló helyzet be van programozva.

És mivel a veszteségeket úgy a keresztény világ képviselői, mint maguk a zsidók is elszenvedik, van egy harmadik cselekvő fél, aki veszteségeket nem visel. E harmadik fél számára mind a keresztény világ embertípusa, mind a zsidó-judeai típus is, csupán biorobot, amelyet nagyon könnyen lehet manipulálni.

Ki ez a harmadik fél? A törtélemkutatók, akik igyekeznek eljutni a lényeghez, a világban végbemenő bakkhanáliának gyökereihez, mely immár évezredek óta tart, mindig csak a zsidókra mutogatnak.

Állítólag ők tehetnek mindenről. De ha van egy harmadik erő, akkor úgy a zsidók, mint a keresztények is marionett-biorobotok e harmadik fél kezében.

De vajon meg lehet-e ma határozni és be lehet-e bizonyítani létezésüket? Természetesen, be lehet. Minek a segítségével? A történelmi tények és a logikus gondolkodás segítségével. Győződjenek meg róla saját maguk.

***

A zsidó társadalmi rendek között van egy család, egy nemzetség, rend, nemzetiség vagy kaszt - nevezhetjük bárminek, ahogy tetszik, hiszen a lényeg nem a megneve-